

Pod lunou z jantaru

Někdy je naše srdce smutné, ani nevíme proč.

Jindy zase naše duše pláče a zdá se, že jen tak bez důvodu.

Občas nás to zkrátka bolí.

V záplavě smutku potom sedívám na dřevěném parapetu a hledím skrze tabulky skla dolů nebo k nebesům.

Snad každému se někdy stane, že nemůže spát. Má oči dokořán a kouká na tančící jiskřičky, jen odrazy těch velkých hvězd. A ani si v tom reji nechce přiznat, jak mizerně mu je.

Ještě nikdy se má naděje nezdála tak ohroženou – nehrozilo, že se rozuteče jak duhovky. Ta uvázne pod skříní, ta pod kamny, ale řekněte, dá se takhle žít?

Někdy je člověku zkrátka zle. Tak tak, že propluje životem. Na chvíli se zastaví a přečte si nějaký verš, snad aby se srdce nezměnilo v kámen. Na prsty si namotává cit, má ho plnou hlavu, ale zbude ho alespoň trochu pro duši?

Za temných dní čtu Jesenina a pak se chodím projít do polí. Nad zemí se táhne promočený mrak, já si přemýšlím o verších. A v tom vzteku, té bolesti a smutku má hlava rozrušeně křičí:

Hloupé srdce, přestaň bít!